
MADAGASZKÁR

Edward Stevenson a londoni Scotland Yard eltűnt gyermekekkel, gyermekrablásokkal és gyermekkereskedelemmel foglalkozó nyomozója nem hitte, hogy ennyire rövid időn belül újra egy repülőgép utasa lesz.

Felvillantak előtte a legutóbbi, életveszélyes helyzetbe fordult légi út képei. Az ott és akkor más jellegű légi jármű volt, és gyorsasága, talpraesettsége valamint jó megfigyelőképessége mentette meg életét.

Itt és most is gyorsan és alaposan körülnézett a repülőgép belsejében, bár a jelenlegi helyzete nem tűnt veszélyesnek. Megpróbált mindent feltérképezni, hiszen ki tudja, hogyan alakul ez a légi út, minek veheti hasznát később.

A berendezés azt tükrözte, hogy egy nagyon gazdag, de kevés ízléssel megáldott ember játékszere vagy munkaeszköze.

Az 1950-es évek végén, 1960-as évek elején gyártott exkluzív modell kifejezetten céges, cégvezetők

részére készített gép, a kor minden modern felszerelésével.

Korábban nem utazott céges magánrepülőgépen, de magában már elképzelte, milyen lehet. Ám ez a felszereltség felülmúlta a képzeletét.

Nagyon meglepődött, amikor egy apró szobrot pillantott meg a navigációs szobában elhelyezett kicsi, de nagyon praktikus térképasztalon. A szobor egy máltai lovagot ábrázolt.

Három elmozdítható asztallapot látott, mindegyik két-két kényelmes fotel között volt, és egy televíziókészüléket is észrevett. Az egyik asztallapnál telefon is volt az ablak mellett. Ennek nagyon megörült magában. Abban reménykedett, hogy arról végre felhívhatja a felettesét.

Odament, és leült azzal a személlyel szemközt ülésre, aki a megbízója és közöttük közvetített. Aki Francis Dutt jobb kezeként eddig is rengeteget segített a maga titokzatos módján, hogy Dutt eltűnt lányának felkutatását felgyorsítsa, bár ez nem járt osztatlan sikerrel, hiszen – az eredeti megbízástól messzire

elágazódott keresés – az elmúlt napokban egyre jobban lelassult.

– Volna egy kis megbeszélőnivalónk – fordult a férjéhez az angol nyomozó, akinek a gyermekrablás volt a szakterülete, és legújabb ügye miatt utazott most a gépen.

A magas, vékony férfi csak felnézett és kezével annyit intett, hogy foglaljon helyet és várjon egy kicsit. Ed így tett. Különösnek találta, hogy nincs a közelükben testőr. Szokatlan egy ilyen kaliberű ember esetében.

A zökkenőmentes felszállást követően a nyomozó ott folytatta, ahol nemrég abbahagyta.

– Nem tűnik meglepettnak, hogy lát. Miből gondolta, hogy máris találkozunk? – tette fel a magától értetődő kérdést.

– Ha nem látnám előre az emberek lehetséges mozgását, döntéshozatali mechanizmusát, motivációit, akkor most nem ebben a munkakörben dolgoznék – mondta magabiztosan. – De néha azért engem is érnek meglepetések. Az például, hogy maga a végén mégsem Franciaországba megy, ahogy eredetileg megbeszéltük, váratlan változtatás volt.

Dutt embere a lábánál elhelyezett kis szekrényből szépen metszett kristálypoharakat és aranyszínű italt vett elő. Mindkét pohárba töltött pár nyeletnyi whiskeyt.

Edward nem fogadta el a feléje kínált italt. A másikon nem látszódott, hogy meglepődött volna. Csak annyit kérdezett:

– Attól fél, hogy mérgezett? Vagy szolgálatban van?

– Utóbbi. Amíg nincs meg, akit keresek, számomra lényegében ez a helyzet.

Ugyanakkor bizonyos értelemben lett volna mit ünnepelnie. Nem olyan rég túlélte egy veszélyes tűzharcot, majd – csodával határos módon – életben maradt egy repülőgépszerencsétlenség után, végül összekerült egy magas szintű informátorral.

– Az a helyzet, hogy főleg idő hiányában, nem sikerült Peter Gallicock nyomára bukkannom. Továbbá igazán sajnálom, ami a Francis Dutt által mellém rendelt emberekkel történt – jelentette ki a nyomozó.

– Járulékos kár – felelte szenvtelenül beszélgetőpartnere. – Tisztában voltak a veszélyekkel, amikor vállalták a küldetést. Talán nem is kár mindegyikükért – szája szélén megint az a különös,

főlényes mosoly jelent meg, mint amikor legutóbb találkoztak.

– Mesélje el szépen sorjában, hogy mi történt a másik gépen. Hol van a barátom? Mert itt nem látom – mutatott körbe.

– Nézze, most meg kellene lepődnöm, de nem teszem. Elég nagy eséllyel számítottam arra, hogy hamarosan összefutunk. Nemsokára megérti, miért. Maga egy rendkívül okos nyomozó, aki a jelek szerint nem adja fel egykönnyen. Ez nagyon tetszik. – Itt tartott egy kis hatásszünetet. – Előbb-utóbb úgyis megtudná, úgyszólván jobb, ha tőlem hallja, mi történt, bár ezzel semmire sem megy. Nem sokat mondhatok, mert semmit sem láttam. Akár elhiszi, akár nem: leütöttek. Mire magamhoz tértem, a kollégájának már hűlt helye volt.

Edward letaglózva ült ott, mint akit váratlanul leforráztak. A hírek hallatán nem tudta, mit tegyen. A zárt tér is visszafogta attól, hogy járkálni kezdjen. Elképedten meredt maga elé.

– Maga hogyan úszta meg? Mondjuk sejtem, de mondja el!

– Miután magamhoz tértem, szóba elegyedtem azzal az alakkal, akit a vezetőnek gondoltam.

Tapasztalatból tudom, hogy mindenkinek van ára. Végül én magam utasítottam őket, hogy a repülőgépet idehozzák. Sőt, azt a csapatot is én hívtam és utasítottam, amelyik magát idehozta.

– Akkor ez sok mindent megmagyaráz, amit nem értettem útközben, a mentőcsapat viselkedésében.

Az Egyesült Királyságbeli nyomozó kinézett az ablakon. Ez az útja a levegőben eddig nyugalmasabbra sikeredett, mint a legutóbbi, de nagyon jól tudta, hogy a látszat ellenére nem dőlhet hátra az ülésben, karba tett kézzel. A gyermekeltűzésekre specializálódott rendőrtiszt tudta, hogy a veszély folyamatosan leselkedik rá. Erről az elmúlt napokban megbizonyosodott.

– De ha már végre újra kettesben vagyunk – itt körülnézett, mert érezte, hogy ez a megfogalmazás nem felel meg a valóságnak, de látta beszélgetőtársán, hogy érti, mire céloz –, akkor lenne néhány kérdésem a feltételezett gyermekrablással kapcsolatban. Hiszen emiatt vagyok most itt. Vagyis inkább keveredtem ide. A személyes találkozók óta azt érzem, hogy egy tűt kellene megtalálnom egy szénakazalban. Tudja, úgy érzem magam, mint egy marionett bábu, akit madzagon rángatnak – azt már csak magában tette

hozzá, hogy az előző magyarázatot nem tartotta kielégítőnek.

– Biztosan nem szokott hozzá. A maguk felbukkanása elég nagy kárt okozott. Felkavarta az állóvizet.

– Ezt maga állóvíznek nevezi?

– Olyan fordulatot vett a történet, amire mi sem számítottunk. Illetve konkrétan én nem számítottam.

– Minden eltűnési esetben nagyon fontos tényező az eltelt idő. Maga szerint van más ok, ami miatt sietni kellene?

– Az mellékes, hogy én mit gondolok, de egy létfontosságú dolgot elmondok. Évek óta dolgozom Duttnak, és nekem sem állnak rendelkezésemre alapvető információk. Ez több mint érdekes szerintem.

– Ennyire nem bízik magában?

Miközben ezt kérdezte, alaposan fürkészte a másik arcát, de az rezzenéstelen maradt.

– Meglehet, de szerintem másról van szó. Bizonyítottam a rátermettségemet és a megbízhatóságomat. Tudom, hogy a maga szemében én a törvény rossz oldalán állok, de ez nem teljesen igaz. Dutt számára én egy operációs tisztnek számítok. De én sem felügyelek minden csapatot, vagy irányítok

minden akciót. Az, hogy Smith azon a gépen lesz, csak a véletlen műve is lehetett. Vagy a korábbi napok eseményei. Vagy olyan valaki, akiről én sem tudok. Én nem adtam ki nyílt utasítást arra, hogy bárkit megöljenek az előző napok során, ezt el kell hinnie nekem. De például, az egyik fiatalember, akit a feladatra maguk mellé adtam, ugyan profi volt a saját területén, de mint kiderült, sajnálatos módon sokszor állt a kábítószer hatása alatt.

Edwardnak eszébe jutott, hogy mi zavarta annyira, amikor Arthur Clarke azt mondta, a beceneve szurkálós. De most már késő. Vajon mit válthatott ki belőle, amikor kiderült, hogy a hajón nem csak fegyvereket szállítanak, hanem nagy mennyiségben kábítószer is. Vagy ez számára nem is volt meglepetés?

– Értem. Igen, nehéz lehet megfelelő embert találni ilyen feladatokra – jegyezte meg ironikusan. – Ugyanakkor nekem már az emberrablással kapcsolatban, ami a szakterületem, az is eszembe jutott, hogy Dutt maga raboltatta el a saját lányát.

– Most elárulok magának valamit, amit nagyon kevesen tudnak: nem is a saját lánya, de ezt nem mondta el Önnek.

– Éreztem a zsigereimben, mivel eddigi tapasztalataim alapján egy szülő máshogy mondja el a gyermeke eltűnését. Ugyanakkor az is benne van a játszmaiban, hogy a lány megszökött és csak megrendezte az egészet? De emberek haltak meg állítólag. Balul sült el a dolog? Vagy valaki más egyéb célból szöktette meg és eldurvult az akció? Vagy triviálisabb oka van az eltűnésnek? A tömegoktatás célja, még ha magánintézményben is zajlik, az egyének, egyéniségek hordába terelése és ott tartása, néhány fiatal pedig megszökik ez elől.

– Nos, ez jóval több, mint az előbb említett néhány kérdés.

– Elhiheti, hogy ránézésre ez nehezebb feladat, mint csukott szemmel megtalálni a londoni Tube kijáratát.

Fejében tovább cikáztak a gondolatok. Egyre több lehetőség bukkant fel. Volt ötlet, amit nem mondott ki hangosan. Számára további lehetőségek is valószínűnek látszottak. Dutt valójában hozzá akarta adni a lányát az egyik konkurens családhoz, így egyesítve egy hatalmas szervezetben a két családot. Ez már régóta bevett dolog. A lánynak ez nem tetszhetett és elszökött. Ez sem ritka. Majd visszahozták neki. Végül elrabolták, mert zsarolni akarták őt. Meggyengíteni? Ez nem teljesen valótlán forgatókönyv. Érthetővé tenné, hogy Dutt miért nem terítette ki a kártyáit. Ugyanakkor nem nagyon hitte azt, hogy erről lenne szó. Valahogy, valami mindig kilógott az aránylag jól felépített képből.

– Attól tartok, ennél még sokkal sokkolóbb kérdésekre is rábukkan majd a nyomozás során. Amiket most még csak nem is sejt.

– Tudja, amikor a hajón kiderült, hogy különböző illegális tevékenységek szervezett együttműködéséről van szó, már kezdett összeállni bennem a kép, hogy itt nem holmi kis helyi bandák ideiglenes összefogásáról lehet szó.

Stevenson előbb pár másodpercig kinézett az ablakon – mert úgy döntött, folyamatosan figyelemmel kíséri, hogy a gép nem változtat-e hirtelen irányt, vagy történik bármilyen gyanús, megmagyarázhatatlan esemény –, majd villámsebessen maga körül is felmérte a terepet, végül újra beszélgetőpartnerére tekintett, aki mindezek alatt zavaratlanul folytatta a megkezdett gondolatmenetét.

– Bár a számomra sem engedélyezett minden, de nagyon tág a mozgásterem, és sok dologban hozhatok önálló döntéseket. Ez is egy ilyen lenne. Volna egy ajánlatom, hogy a további, előre nem látható kellemetlen eseményeket elkerüljem. Nem arra kérem, hogy dolgozzon velünk vagy nekünk. Csak annyit, hogy ne tegyen keresztbe. Cserébe majd rendszeresen, fontos információkat adok át.